

ЕКСКУРЗИЯ

Папазиан изникна маскиран като човек. Бързо провери дали главата му е на мястото си. "Носът и върховете на обувките трябва да гледат в една посока" - напомни си той.

Всички системи работеха нормално, в това число и компактната душа, захранвана с батерии за джобно фенерче. Папазиан се оказа на Земята, в центъра на непонятния и свръхестествен Ню Йорк, където се пресичаха десет милиона човешки съдби. Прииска му се да групне, но човешкото тяло не беше приспособено за това и той просто се усмихна. Папазиан излезе от телефонната кабина. Започваше играта с хората.

Веднага се сблъска с дебелак на около четиридесет години, който го попита:

- Ей, приятел, как да стигна най-бързо до ъгъла на Четиридесет и девета и Бродуей?

Папазиан отговори без да се замисли:

- Опипвайте тази стена и когато плътността ѝ намалее, минете през нея. Ще се озовете в тунел, който го построиха марсианците, когато още се наричаха така. Излиза точно на пресечката на Четиридесет и девета и Бродуей.

- Тъп шегаджия! - отсече мъжът и тръгна, без дори да докосне стената.

- Какво недоверие! - каза си Папазиан. - Трябва да го отбележа в рапорта.

Само че изобщо не знаеше дали трябва да пише рапорт.

По обяд той влезе в едно заведение на Бродуей близо до Двадесет и осма улица и се обърна към бармана:

- Бих желал да пробвам вашите знаменити "хот-дог".

- Знаменити?! - изуми се барманът. - Кога ли ще дочакам това?

- Че това вече е факт - увери го Папазиан. - Сандвичите ви "хот-дог" имат най-добрата репутация в цялата Галактика. Познавам същества, прелетели хиляди светлинни години само заради тези хлебчета с месо и сос.

- Глупости! - заяви барманът.

- Така ли? Може да ви се стори интересно, ако ви кажа, че дори в момента всеки втори клиент е пришълец. Гримиран, разбира се.

Половината клиенти пребледняха.

- И вие ли сте чужденец?

- Алдебаранец по майчина линия - обясни Папазиан.

След малко вървеше по улицата. Нищо не знаеше за живота на Земята и се наслаждаваше на своето невежество - толкова много му предстоеше да научи! Направо изумително - да не знаеш какво да правиш, какво да говориш и за кого да се представяш.

- Ей, приятелче! - спря го един минувач. - Как да стигна до Порт Вашингтон?

- Не знам - отвърна Папазиан. Наистина не знаеше.

Някаква жена побърза да обясни на човека как да стигне до Порт Вашингтон. За съжаление в невежеството има някои неудобства. Да чуваш нови неща е интересно, но незнанието е по-увлекателно, реши Папазиан.

На една сграда висеше надпис: "Дава се под наем". Папазиан влезе и я нае. Предполагаше, че е постъпил правилно, обаче тайно се надяваше да не е така. Би било по-интересно.

Младата жена каза:

- Добър ден. Аз съм мис Марш. Изпрати ме агенцията. Трябва ви секретарка, нали?
- Точно така. Името ви?
- Лилиан.
- Става. Можете да се захващате за работа.
- Но вие нямате нищо, дори пишеща машина.
- Купете всичко необходимо. Ето пари.
- Какво се иска от мен?
- Мен ли питате? - каза Папазиан с лек укор. - Нямам понятие дори аз с какво да се заема.
- Все пак, какво възнамерявате да правите, мистър Папазиан?
- Точно това искам да изясня.
- О-о... Добре. Мисля, че ще трябва бюро, столове, пишеща машина и всичко останало.
- Идеално, Лили! Казвали ли са ви, че сте хубава?
- Не.
- Значи съм сбъркал. Щом вие не знаете това, откъде ще го знам аз?

Папазиан влезе в хотел "Сентръл" и се регистрира под името Хол. Хвърли горната кожа под леглото, за да не се мие. Сутринта отиде в кантората. Лилиан вече беше там и подреждаше новите мебели.

- Очаква ви посетител, мистър Папазиан.
 - Вече се казвам Хол. Пуснете го.
- Влезе един дребосък на име Джаспърс.
- С какво мога да ви бъда полезен, мистър Джаспърс?
 - Нямам никаква представа смутено - каза посетителят. - Дойдох при вас, подчинявайки се на някакъв необясним порив.
- Хол беше забравил къде е оставил своята Машина за Необясними Пориви.
- Къде го усетихте? - поинтересува се той.
 - На североизток от тук, на ъгъла на Пето авеню и Осемнадесета улица.
 - До пощенската купия? Така си и мислех! Много ми помогнахте, мистър Джаспърс. С какво мога да ви услужа?
 - Казах ви, че не знам! Това беше необясним ...
 - Да. Но не искате ли нещо?
 - Повече време - печално каза гостът. - Нали всички това искат.
 - Не всички - твърдо отвърна Хол. - Може и да ви помогна. Колко време ви трябва?
 - Поне още сто години.
 - Елате утре. Ще видя какво мога да направя по въпроса.
- Когато Джаспърс излезе, Лилиан попита:
- Наистина ли можете да му помогнете?
 - Утре ще разбере.
 - Защо не днес?
 - А защо не утре?
 - Защото го карате да чака, а това не е хубаво.
 - Съгласен съм. Но за това пък е вълнуващо. Докато пътешествах забелязах, че животът е едно очакване. Следователно, трябва да се

наслаждаваме на всичко, докато чакаме, защото само на това сме способни.

- Много е сложно за мен.
- Тогава напечатайте някакво писмо.

На тротоара стоеше човек с американското знаме. Около него се бе събрала тълпа. Човекът беше стар, с червено, пъпчиво лице.

- Искам да ви осведомя, че мъртвите се разхождат по света редом с нас - говореше той. - Какво ще кажете за това, а?

Хол се вклочи в разговора:

- Лично аз съм принуден да се съглася, защото тук стои стара белокоса жена с астрално тяло и изсъхнала ръка.

- Боже мой, това сигурно е Етел! Умря миналата година, мистър, и от тогава се опитвам да се свържа с нея. Какво казва?

- Цитирам: "Хърбърт, престани да дрънкаш глупости и си върви вкъщи. Забравил си, че вариш яйца на газовия котлон, водата вече е извряла и само след половин час твоята жалка обител ще изгори напълно".

- Тя е! - възкликна Хърбърт. - Етел, как можеш да наричаш глупости разговорите за света на мъртвите, щом самата ти си дух?

- Тя каза - доложи Хол, - че мъж, който не може да свари едни яйца, без да направи пожар, няма право да говори за духове.

- Вечно ме поучава - каза Хърбърт и забърза нанякъде.

- Мадам, не сте ли много строга с него? - попита Хол.

- Не ме слушаше докато бях жива, същото е и сега. Нима може да се каже, че си прекалено строг с такъв човек?... Приятно ми беше да си побъррим, мистър, но трябва да тръгвам.

- Къде?

- Как къде? В Дома за Престарели Духове - тя незримо се стопи.

Хол поклати глава възхитен.

"Земята! Какво прекрасно място!" - помисли си той.

На Катедралната алея се тълпеше народ - основно венерианци, маскирани като немци, но имаше и обитатели на съзвездието Стрелец, преоблечени като хипита.

Един дебелак се приближи и попита:

- Хол Папазиан, ти ли си? Аз съм Артър Вентура, съседът ти.

- От Алдебаран?

- Не бе! От Бронкс.

- На Алдебаран няма Бронкс - констатира Хол.

- Ела на себе си, Хол! Няма те вече цяла седмица. Ейлин се побърка да те търси. Иска да се обажда в полицията.

- Ейлин?

- Жена ти.

Хол най-после разбра какво става. Това явление се нарича Кризисно Съвпадение на личности. Извънземни туристи досега не се бяха сблъскали с него. Но този път се случи и той бе потресен.

- Добре - каза Хол. - Благодаря за информацията. Съжалявам, че съм причинил толкова вълнения на жена си, моята скъпа Полиин...

- Ейлин - поправи го Вентура.

- Да де. Кажете й, че ще се прибера веднага, след като изпълня заданието.

- Какво задание?

- Заданието ми се състои в изясняване на самото задание.

Той се усмихна и се опита да си тръгне. Но Артър Вентура изведнъж започна да се рой, обкръжи го от всички страни, вдигна голям шум и направи опит за силови действия. За миг Хол си помисли дали да не използва лазери и да убие всички Артърровци. Но реши, че това не е в духа на събитието.

Униформени лица заведоха Хол до апартамента, където той попадна в обятията на разплакана жена. Тя веднага се зае да му разправя най-различни неща от личен характер.

Хол стигна до заключението, че именно тази жена се казва Ейлин. Тя не само твърдеше, че е негова законна съпруга - имаше документ за това.

Отначало му беше забавно да има жена, деца, банкова сметка, автомобил, няколко чифта бельо и всичко останало, което имат земляните. Хол до самозабрава си играеше с новите неща.

Почти всеки ден Ейлин го питаше:

- Скъпи, още ли не си спомняш нищо?

Той отговаряше:

- Не. Но съм сигурен, че всичко ще се оправи.

Ейлин плачеше. Хол свикна и с това.

Съседите бяха изключително грижовни, приятелите - много добри.

Стараеха се да не му показват, че не е с всички си - чудак, глупак, психар.

Той научи всичко, което някога е знаел Хол Папазиан и правеше същото. Намираще за интересни и най-елементарните неща. Може ли алдебаранец да разчита на нещо повече? Живееше истински земен живот и земляните го приемаха за човек!

Правеше, разбира се, и грешки. Трудно се справяше с времето, но постепенно свикна да не пали газовия котлон посред нощ, да не вдига децата в пет сутринта и да не тръгва за работа в девет вечерта. Не виждаше причина за тези ограничения, но те правеха живота му по-интересен.

По молба на Ейлин потърси помощта на доктор Кердърман - специалист по четене в хорските глави. Докторът определяше кои мисли са добри и плодотворни, и кои - лоши и глупави.

Кердърман:

- Отдавна ли се появи усещането, че сте извънземно същество?

Папазиан:

- Скоро след раждането ми на Алдебаран.

Кердърман:

- Ще спестим много време ако признаете, че ви спхождат странни идеи.

Папазиан:

- Ще спестим същото време ако признаете, че съм алдебаранец, попаднал в трудно положение.

Кердърман:

- Тихо! Виж какво, приятелче, това твърдение може да те заведе дявол знае къде. Спазвай указанията ми и ще направя от теб чудесен човек.

Папазиан:

- Тихо!

Нещата взеха да се оправят. Сменяха се дни и нощи, седмиците ставаха месеци. Хол имаше моментни прозрения. Доктор Кердърман ги

приветстваше. Ейлин пишеше мемоари със заглавие: "Изповед на една жена, чийто съпруг вярва, че е роден на Алдебаран".

Веднъж Хол каза на доктора:

- Мисля, че паметта ми се избистря.

- Наистина ли? - попита Кердърман. - Я да чуя!

- Спомням си когато бях на осем години. Давах какао на едно желязно фламинго на поляната. До него имаше малка беседка, а недалеч влачеше водите си река Чесапик.

- Лъжлива памет от филмите - беше коментарът на доктора, докато гледаше досието, предоставено му от Ейлин. - На осем години сте живели в Йънгстоун, щат Охайо.

- По дяволите! - възкликна Папазиан.

- Но сте на прав път - успокои го Кердърман. - Всеки с болна психика има такава памет, скриваща от съзнанието му страха и удоволствия. Не се разстройвайте! Това е добър признак.

Папазиан имаше и други спомени: за младостта, когато е бил юнга на английска канонерка, за времето, прекарано в Клондайк...

Неоспоримо земни спомени, но не тях търсеше доктор Кердърман.

В един прекрасен ден пристигна продавач на четки. Искаше да говори със стопанката.

- Ще се върне след няколко часа - извини се Папазиан. - Сега е на урок по гръцки език, после има занимания по резба върху камък.

- Идеално! - каза продавачът. - Всъщност исках да поговоря с вас.

- Не ми трябва четки.

- По дяволите четките. Аз съм офицер от свързочната служба. Длъжен съм да ви напомня, че изчезваме точно след четири часа.

- Изчезваме?

- Всичко хубаво свършва, дори почивката.

- Почивката?

- О-о, престанете! - сръза го продавачът. - Всички алдебаранци са непоносими.

- А вие откъде сте?

- От Арктур. Как прекарахте времето? Добре ли си поиграхте с аборигените?

- Май че се ожених за една туземка - съобщи Папазиан.

- Истинска, земна жена - това влизаше в програмата ви. Тръгваме ли?

- Бедната Полийн ще се разстрои.

- Казва се Ейлин. И тя като повечето земляни прекарва повечето от времето си разстроена. Но аз не мога да ви заставам. Ако искате, останете. Само че следващият туристически кораб ще мине след 50-60 години.

- Да вървят по дяволите. Идвам.

- Нищо не помня - оплака се Хол на офицера от свързките.

- Естествено. Паметта ви остана в сейфа на кораба.

- Защо?

- За да не се чувствате в непозната обстановка, когато се върнете. Сега ще ви помогна да се оправите.

Корабът излетя в полунощ. Полетът бе забелязан от радиолокаторите на военновъздушните сили. Изображението на екрана обясниха с голямо изригване на блатен газ, през който е прелетяло ято лястовици.

Хол стоеше на палубата, без да обръща внимание на отвратителния студ на открития космос. Гледаше как Земята се смаява и отдалечава. Там го чакаше скучен, еднообразен живот, жена и деца...
Не съжаляваше, че замина. Земята е чудесно място за почивка, но е малко пригодена за живот.